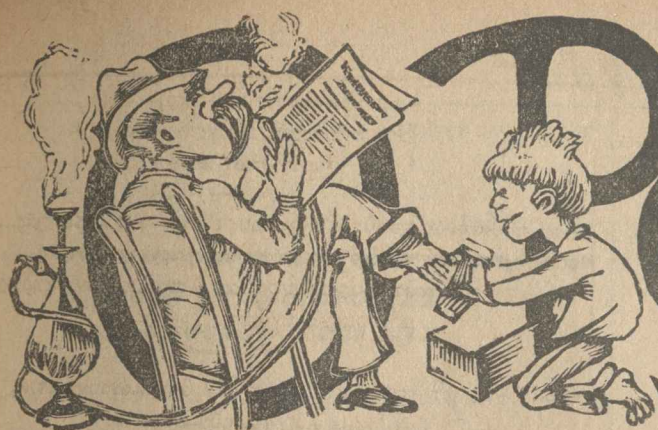

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστον και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Ὀκτώβρη τρίτῃ καὶ δεκάτῃ
καὶ κάνουν διορθώσεις στὸ Παλάτι

Ὁ Φασουλῆς με τοὺς κλεινοὺς τοῦ Μενελίκ Ἀθησυνούς.

Φ.— ὦ προσφιλεῖς Ἀθησυνοί,
φέρων μανδύαν βυσσινί,
ὡς ὑποδέχομαι καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων φίλων
μ' ἀγάπην καὶ με ζῆλον.

Ενθέρμως σὺς ἐξένισε καὶ ἡ φίλῃ σας Ἑλλάς,
καὶ ὁ κόσμος ἀπεθαύμασε τὰς τιμαλφεῖς στολάς
καὶ τὰ ψηλὰ καπέλα,
ποῦ σὺς πηγαίνουν τρέλλα.

Ὁ Μενελίκ σὰν φρόνιμος ἐσκέφθη νὰ σὺς στείλῃ,
ὅ μὴν ἐγὼ παντάπασιν δὲν ἀμφιβάλλω, φίλοι,
τὼς φίλος θὰ διέτρεξε καὶ τὸ δικό σας σῶμα
ἐπὶ τὴν ἐπατήσατε τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα.

Ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν,
γνωστὴ στὸν κόσμον ὅλον,
κατέστη σήμερον ξενῶν
παντοίων ἀποστόλων,

καὶ βλέπει με συγκίνησιν ἡ μήτηρ μας Ἑλλάς
ἐκ τῆς γῆς τῆς χῶμας τοῦ κόσμου τὰς φυλάς.

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς ἐκ τῆς Ἀθησυνίας
στὴν γῆν τῶν συγκινήσεων,
τῶν τόσων ἀναμνήσεων,
καὶ τῆς θεσμομανίας.

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς, τέκνα τῶν Αἰθιοπῶν,
εἰς τοῦτον τῆς λευκότητος τὸν ὑμνημένον τόπον.
Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς ἐκ τῆς Ἀθησυνίας...
τρυφήσετε στὰ σύννεφα μᾶς σκόνης δαιμονίας.

Αὕτῃ καὶ τὸν στραβάραπα κατὰλευκο τὸν κάνει
καὶ ἔχει τὴν δύναμιν καὶ σὺς ἀρκούντως νὰ λευκάνῃ,
καὶ ὅταν ἡ φίλῃ σας τριάς στὴν Ἀφρικὴν γυρίσῃ
καθέννας Ἀραβὶ ν' ἀπορῇ,
καὶ ὁ Μενελίκ νὰ μὴ μπορῇ
νὰ σὺς ἀναγνωρίσῃ.

Ἐννιάκοντα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Χίλια καὶ ὀκτώ,
χάλι φρικτό.

Μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
πεζῆς μονοτονίας
μᾶς ἦλθε σφρίγος ἱερὸν
ἐκ τῆς Ἀθησυνίας.

Καὶ ἴδαμε καὶ μαύραις μούραις
μὲς στῆς ἄσπραις τῆς πολλαῖς,
καὶ Ἀραπάδες με στολαῖς
καὶ ψηλοκαπελαδούραις.

Ἐξυμνῶ καὶ τὴν κλεινὴν
καὶ ἄληθως ἐρατεινὴν
καὶ εὐφορὸν Ἀθησυνίαν.

Καὶ πρὸς κάθε τῆς Ἀράπην
τρέφω φλογερὰν ἀγάπην,
μὰ καὶ ἐκτίμησιν σπακίαν.

ὦ βασιλεῖον ὠραῖον
χιονοσκεπῶν ὄρεων,
ἡφαιστείων Ἐγκελάδων
καὶ κρατήρων καὶ κοιλάδων.

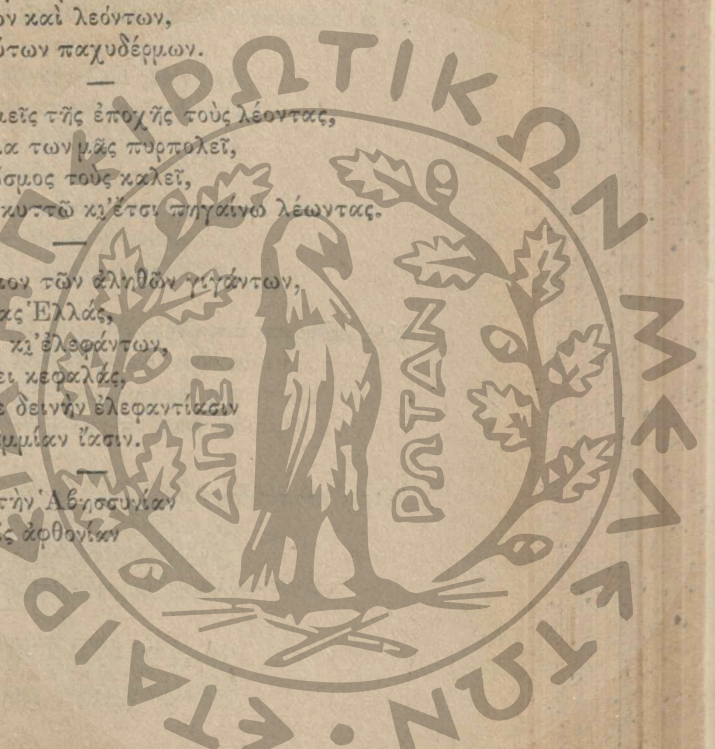
Ἡξιώητε παντοῦ δεξιῶσεων ἐνθέρμων...

Χαῖρε, χώρα προϊόντων,
ἐλεφάντων καὶ λεόντων,
καὶ τοσούτων παχυδέρμων.

Ἀλλ' ὅμως ἔχομεν καὶ ἐμεῖς τῆς ἐποχῆς τοὺς λέοντας,
τὸ βλέμμα των μᾶς πυρπολεῖ,
λίον ὁ κόσμος τοὺς καλεῖ,
καὶ ἐγὼ με θάμβος τοὺς κύττω καὶ ἐστὶ πηγαῖνὸν λέωντας.

Καὶ ἂν τοῦτο τὸ Βασίλειον τῶν ἀληθῶν γιγάντων,
ἡ φίλῃ σας Ἑλλάς,
στερῇται καὶ ἐλεφάντων,
πλὴν ἔχει κεφαλαῖς,
ὅπου συχνὰ παθαίνουνε δεινὴν ἐλεφαντίασιν
χωρὶς καμμίαν ἱκσιν.

Ὅπως στὴν Ἀθησυνίαν
ἔχομεν εἰς ἀφθονίαν

και παχύδερμα πολλά
μ' αξιώματα ψηλά.

Έχουμεν κι' ιπποποτάμους,
μὰ και ρινοκερώτας,
κι' ὁ λαὸς κυττάζει γάμους
παχύδερμων κι' ἔρωτας
ἐν ἀπλήστῃ βουλιμίᾳ
μὲ τοῦ κράτους τὰ Ταμεία.

Καὶ γὰρ μὲ τὸν φουκαρᾶ
μένει μοναχὴ χαρὰ
τὰ παχύδερμα νὰ ψάλλω
μ' ἐνθουσιασμό μεγάλο.

Σὰν παχύδερμο κι' ἐγὼ
φασκελὼν κάθε λύπη,
κι' εὐελπὶς ὕμνολογῶ
τῶν ἱπποποτάμων λίπη.

Κάθε μᾶστιξ, κάθε κτύπος
κατὰ στήθη, κατὰ νῶτον,
καθεμίᾳ προσβολή,
δὲν διαπερᾶ τὸ λίπος
λιπαρῶν ρινοκερώτων,
ὅπου τοὺς ὕμνοῦν πολλοί.

Σὲ καπούλια πτερωτοῦ και μουσοτραפוῦς γαϊδάρου
τὰ παχύδερμα ἄνυμνῶ μ' ἔνα λυρισμὸν Πινδάρου.

Τρῶνε, πίνουσι, και παχαίνουν,
καὶ τὰ καμαρύνουσι ὅλοι,
καὶ τὰ λίπη των λιπαίνουν
τῆς Ἀρχῆς τὸ περιβόλι.

Γεραίρουσι λίπη λαπαρῶν
οἱ Μαραθωνομάχοι,
θαυμάζοντες νυχθημερὸν
ἱπποποτάμων πάχη.

Κι' ἂν σὲ λαπάρις μερικάς,
θρεμμέναις, πατριωτικῆς,
γίνῃ, παιδιὰ τοῦ Μενεῖλι, μὴ λαπαροτομία,
μέσα σ' ἐκείναις θὰ βρεθοῦν ὀλόκληρα Ταμεία.

Κι' ἂν εἰς τὸν τρέχοντα καιρὸν
τοσοῦτον πληθὸς λαπαρῶν
διέρχεται τοὺς δρόμους.

Πλὴν εἶναι σπάνις παντελής,
Ἀθησσυνοὶ μου προσφιλεῖς,
ἀπὸ λαπαροτόμους.

Καὶ κάθε μὴ παχύδερμος παιδεύεται και σκάνει,
κι' ἔχει φροντίδα και δουλειὰ
τὴν ἀχαμνὴ του τὴν κοιλιὰ
λαπάρα νὰ τὴν κἀνῃ.

Ὅσοι λοιπὸν παχύδερμοι προέλθουτ' ἐν εἰρήνῃ,
και μὴ τις ἑνὸς μόνου
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
κλεισμένος ἀπομείνῃ.

Ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ λοιποὶ
ἐν θαυμασμῷ και σιωπῇ

πρὸς τᾶνω σχῶμεν διαρκῶς τὸν νοῦν και τὴν καρδίαν
μὲ λόγους παχαίνόμενοι
κι' ἀπλήστως ὀσφρακνόμενοι
τοῦ μυροδόλου λίπους των τὴν τύσην εὐωδία.

Προσφώνησις δευτέρα τῆς πρὶν συντομωτέρα.

Φ. — Στὴν κλεινὴν Ἀθησσυνίαν ἔχετε και κροκοδείλια
ἡμίονους και καμήλους.

Ὅμως εἶναι κι' ἐδῶ πέρα
κάποιο κροκοδείλιον εἶδος,
ὅπου κλαίει νύκτα μέρα
γὰ τὸ χάλι τῆς πατρίδος.

Κι' ὅπου στάξῃ τέτοιο δάκρυ πατριώτου κροκοδείλου
ἐκεῖ βγαίνει και μὴ χεῖρα φατακούλ' ἀρνήφίλου,
κι' ἡ πατρίς δακρυρροοῦσα γίνεται γι' αὐτοὺς κομματῆς
κι' ὅλο τρέχει νὰ σκουπίξῃ τῶν πατριωτῶν τὰ μάτια,
ποῦ τὴν κλαῖν τὴν κακομοίρα
πῶς δὲν ἔχει πιά σωτήρα.

Βρίσκονται κι' ἐδῶ μουλάρια
μοναχὰ μὲ δρό ποδάρι,
και κλωτσοῦν μ' ἐκεῖνα μόνον
τῆς ὑπομονῆς τὸν ὄνο,
ποῦ λαὸς ἐπικαλεῖται
και παντοῦ διακλαεῖται.

Κι' ἂν ρωτᾶτε γὰρ καμήλαις μοναχὰ τὸ Καρναβάλι
μὴ ψεύτικη μὲ χάλι.
πέρνει τὰς κλεινὰς παγάνες
και τὴν λέν κυρὰ νταρντάν.

Και κοντὰ τῆς γκαμηλιάρης
ρακενδύτης και βρωμιάρης
τουμπελέι τῆς κυτπῆ, τῆς φωνᾶς νὰ χορέψῃ,
κι' ἡ νταρντάν προσπαθεῖ πορτοκάλι νὰ ψαρέψῃ.

Πλὴν και μούτσουνα πολλὰ
ἔχουν πεῖσμα γκαμηλίσιο,
και δὲν θέλουν και καλὰ
δρόμο νὰ τραβήξουν ἴσιο.

Τοιγαροῦν καμήλας φήμην χαίρει κι' ἑνὰς εὐσταλῆς
κομματάρχης τῆς Βουλῆς,
κι' ἄλλοι ράτσας ὑψηλῆς,
και σωτήρες προσφιλεῖς
ἀρκετὰ μακροσκελεῖς.

Ἐξυμῶ τὸν Ἰωάννην, τὸν Νεγούς τὸν πεθαμμένο,
Αὐτοκράτορά σας ρέκτη... θεῖος σ' ὡρέστον τὸν καμμένο.
Μιὰ φορὰ κι' αὐτὸς πρὸ χρόνων ἤθελε νὰ μᾶς γνωρίσῃ
και γιὰ τὸ δικὸ μας πῆρε, τὸν γνωστὸ σας τὸν Παρίσι.

Μὰ κι' ὁ Μενεῖλι προδήλωσ,
Αὐτοκράτωρ μὲ μὲγαλὰ,
θέλει σώνει και καλὰ
τῶν Ρωμηῶν νὰ γίνῃ φίλος.

Και σὰς ἔστειλε κι' ἐκεῖνος ἐδῶ πέρα τέλος πάντων
μὲ παράσημα μεγάλα και μ' ὀδόντας ἐλεφάντων,

ἔδωτε Παρθενῶνας, Πρωτανεῖα και κηφῆνας,
ἀπλήστως νὰ τοῦ πᾶτε λίγο χῶμα τῆς Ἀθήνας.

Ἄνθιξαν οἱ Ρωμηοὶ τὴν μεγάλην εὐτυχίαν
κατατῶν νάχουν ὀδοντοστοιχίαν,
κατὰ τὴν τὴν μπουρὸς νὰ περιδρομίσουν τότε
τόσοι ποῦροι πατριῶται.

Φαντασθῆτε τί χαρὰ
κι' εὐτυχία στὴν πατρίδα
νὰ μᾶς δῇ καμμιὰ φορὰ
μ' ἐλεφάντων προβοσκίδα
νὰ ζητοῦμε μερικὸ
μὲρὸς στὸ δόλιον Κεντρικόν.

Σὰς ἀδελφοὶ μας, σὰν φιλέλληνες τῶντι,
και σὲ κάθε παπαρδέλα
και σ' ἐμὲ τὸν κουτσόδοντη
βάλτ' ἐλεφάντος μαςέλα
νὰ τρώῃ και χαλίκις και κοτρώνια
στὰ γαστρίμαργα τὰ χρόνια.

Πολὺ σας ἀγαπῶ
κι' ἤθελα νὰ σὰς πῶ
πολλὰ γὰ τὴν Ἑλλάδα,
τὴν φωτεινὴν κοιλάδα.

Τί μέγεθος χαρὰς ἂν κι' ὁ Νεγούς σας ἔζη...
κι' ὁ κύριος Σκουζὲς σας ἔκαμε τραπέζι,
μὰ κι' ὁ Διάδοχός μας στὴν αἰθούσαν τοῦ Θρόνου
τὰ δέοντα σας εἶπε δι' ἐπισήμου τόνου.

Ἐπήγατε παντοῦ και δὲς του σύρε κι' ἔλα
μὲ τὰ ψηλά καπέλα,
και σὰς παρηκολούθει περίεργος σαβούρα...
στοὺς μαύρους δὲν πηγαίνει ψηλοκαπελαδοῦρα.
Μὲ κάνει νὰ γελῶ
Ἀράκης μὲ ψηλό.

Ἰδᾶτε πρὸς τοὺς ἄλλους ἐν τῇ ψυχραμίᾳ
τὰρκα μὲς μνημεῖα,
συγκίνησε καμμιὰ,
και μήτε τὸ ψηλὸ σας ἐβγάλατ' ἔως κάτω...
ἀμμήρει κι' ὁ χωριάτης τὸ τί θὰ πῇ σφουγγάτο.

Πήγατε και στὸ Στάδιον ἐκεῖνο τῶν Ἀγώνων,
κι' ἐκεῖ δὲν ἐσκιοτήσατε,
κι' ἑνὸς ἀράπη μόνον
κατεγειροκοτήσατε.

Πολὺ σας ἐσυγκίνησε τῆς Ἀραπῆς τὸ θρέμμα
γιατὶ νερὸ δὲν γίνεται μὴτ' Αἰθίοπων αἷμα,
και τέλος πάντων μὴτ' ἐκεῖ στοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας,
μήτε στοὺς Παρθενῶνας,

ἐδείξατ' ἐνθουσιασμόν ἀνάλογον ἐκείνων
τῶν ὄντως φιλελλήνων.

Κι' ἂν δὲν ἐνθουσιάζεσθε μὲ τὰ δικά μας κλέη
κι' ἐμπρὸς σ' ἐκείνα στέκεσθε ψυχροὶ καὶ νυσταλέοι,
τότε δὲν εἴσθε σύμμαχοι, τότε δὲν εἴσθε φίλοι,
κι' ὁ Μενελικ παρακαλῶ νὰ μὴ σᾶς ξαναστείλῃ.

Μὰ πῶς σᾶς φαίνεται κι' αὐτό!.. σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
νὰ θέλουνε κι' Ἀράπηδες νὰ δούν τὸν Παρθενῶνα,
καὶ θέαμα νὰ γίνεται σὲ τέτοιαις ξεπεσοῦραις,
ὅπου φοροῦνε μάλιστα ψηλοκαπελαδούραις.

Πέρσαι καὶ Σῖναι φθάνουν στὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων
ἀπὸ τὴν Τεχεράνη καὶ τὸ γνωστὸν Πεκῖνον
μαθήματα νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ Σύνταγμα του,
ποῦ πάντοτε καὶ τώρα δοξάζει τὸ νομὸν του.

Καὶ Πέρσαι καὶ Κινέζοι διφθοῦν Ρωμηῶν Σύντάγματα,
θεσμοὺς καὶ νέα πράγματα,
καὶ μόνο σεῖς ἀκόμη
δὲν μάθατε, καὶ μένοι,
τί Σύνταγμα σημαίνει,
καὶ τί θεσμοὶ καὶ νόμοι.

Πρέπει καὶ σεῖς μ' ἐμᾶς γιὰ κάμποσο νὰ μείνετε...
αὐτὸς ὁ Μενελικ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται.
Δὲν εἶναι διόλου ρέκτης καὶ προοδευτικός,
ἀλλ' ἕνας Αὐτοκράτωρ ὀπισθοδρομικός,
ποῦ μὲ τῆς πολιτείας νομίζει τῆς παλῆαίς
πῶς γίνονται δουλειαίς.

Καὶ στέκω κι' ἀπορῶ
κι' ἀλήθεια δὲν μπορῶ
καλὰ νὰ καταλάβω
πῶς δὲν ἐπῆρε κάθω
κι' αὐτὸς σὰν τοὺς Κινέζους, τοὺς Πέρσας, καὶ τοὺς ἄλλους,
μὰ χάσκει μακαρίως μὲ τοὺς στενοκεφάλους.

Ἄν τὸ πολίτευμά μας κι' ἐκεῖνος δὲν εἰσάξῃ
στὸ κράτος του μὲ ζῆλον,
κι' ἂν μὲ θεσμῶν ποικίλων
τὸ πνεῦμα δὲν λυσσάξῃ,
κι' ἂν σωτηρίου κάλπης μαυρίλα δὲν γνωρίσῃ
ποτέ δὲν θὰ μ' ἐπιτρέψῃ τὴν Ἀραπιά ν' ἀσπρίσῃ.

Κρῖμα ποῦ τὸ Σύνταγμα μας δὲν τὸ μελετήσατε...
μὰ φορὰ καὶ σεῖς παπάδες ἀπὸ μᾶς ζητήσατε,
μὰ δὲν ἤλθαν ἀπ' ἐδῶ μῆτε δύο καλογέροι
γιὰ νὰ μάθετε καὶ σεῖς πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι.

Κι' ἐζητήσατε νὰ λθοῦν ἱερεῖς καὶ διᾶκοι Ρῶσσοι,
ὅμως τώρα κι' ἀπὸ μᾶς θὰ σᾶς ἔλθουνε καρπόσοι
ἀπ' ἐκείνους τοὺς ὁσίους, ποῦ βλογοῦνε τὴν καλὰ τὴν
καὶ ξενίζουν μακροθύμως φυγοδίκους στὰ κελλιά τῶν.

Σὰν φίλος τώρα σᾶς φιλῶ
καὶ κατευόδιο σᾶς καλῶ.
Νὰ πῆτε χαιρετίσματα στῆς Πόλιν τὸν Σουλτάνο,
κι' ἐκεῖνος εἶναι φίλος μας καὶ μὲ τὸ παρὰπάνω.

Καὶ τούτου σήμερον θαρρῶ πῶς εἶναι σκέψις μόνῃ
πῶς νὰ ζητήσῃ Σύνταγμα μεσ' ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα,
πλὴν ἂν μὲ νότες κάποτε ζητῇ νὰ μᾶς πεισμώνῃ
ἀγάπη δίχως πείσματα δὲν ἔχει νοστιμάδα

Ὁ Φασουλῆς λιμάρει
γὰ κάποτον κατεργάρι

Ἐγὼ πολλάκις ἔδωσα παντοῖους ὀρίσμούς
στοὺς καθ' ἡμᾶς θεσμούς.

Ἀλλ' ὅμως κι' ἄλλος κατ' αὐτὰς ἱππότης μας
κατ' ἄλλους Ἰθακήσιους, κατ' ἄλλους Κερκυραίους,
κατ' ὁρῶσε μὲ πνεύματος διαύγειαν σπανάκι
νὰ δώσῃ κάπως ἐμπρακτον εἰς τούτους ἐρμηνείας.

Διεβεδαίωνα πολλοὺς μεθ' ὅρκου στὴν πατρίδα
πῶς ἔχει πρῶτο φίλο του τὸν Κόντε τὸν σειστό,
κι' ἔτρεχε τῆς ἀμάξης του ν' ἀνοίγῃ τὴν θυρίδα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦλεγε εὐχαριστῶ.

Μ' αὐτὰ καὶ μ' ἄλλα πῖστεψαν ἑλληνὰ καμπύσια
πῶς μερικαῖς δουλίτσαις τῶν μπορεῖ νὰ τῆς τελειώσῃ
καὶ γιὰ τὴν μεσιτεία του τοῦ δίνανε μπαζίσι,
γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ κουενὲς
μ' ὅλαις τῆς σχέσεις τῆς τρανὰίς
δὲν ἐβαστοῦσε κάλπικο τὸ δόντι του νὰ ζύσῃ.

Τὸν ξέρεις τὸν Πρωθυπουργό;... μοῦ δίνει καὶ τὸ χεῖρ
καὶ κἀνὼ μ' ἐμπρὸς στὸ σπῆτι του σὰν μολοσσὸς κατὰ
ἔρω καὶ κάθε Κόντε μας καὶ καθεμιά Κοντέσα,
καὶ σύμβουλό τους μ' ἔχουνε σ' ἅπ' ἐξω καὶ τὰ μέσα.

Κι' ἂν ἔχετε καμμιὰ δουλειὰ μπορῶ νὰ τὴν τελειώσω
καὶ πόσα θέλεις; τόσο.

Ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς εἶπε πῶς δὲν τὸ κάθω
ἐγὼ νὰ θέλω κι' ἐννοίῃα σᾶς... τελεχόνει μόνι μόνι.

Καὶ τοῦτον, ὅπου κἀθίσε πολλοὺς κουτούς στὸ χεῖρ
χωρὶς καὶ μὴ μικρὴ δουλειὰ σὲ τέλος νὰ τὴν φέρῃ
πολλοὶ μας ἀναμάρτητοι τὸν βρίζουν ἀπηγεῖς,
μῆτε τὴν ἐξυπνάδα του δὲν ἐκτιμᾷ κανεὶς,
ἀλλὰ τὸν ἀπεκήρυξαν ὡς σκύβαλον τῆς μοίρας
κι' οἱ τῆς Ἰθάκης γηγενεῖς κι' ἐκείνοι τῆς Κερκύρας.

Κι' ἡ πολιτεία χορηγεῖ τὴν φυλακὴν γιὰ σπῆτι
στὸν ψευτοφίλο τῶν τρανῶν καὶ τὸν ψευτομεσιτὴ
πλὴν ὅσοι τὸν ἐπλήρωσαν νὰ κἀνῃ τῆς δουλειᾶς
μὲ στόμφο περιφέρουνε στοὺς δρόμους τῆς καλῆς τῆς.

Τὰ πάντα, καθὼς βλέπετε, συνήθη φυσικώτατα,
καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς θεσμοὺς καὶ Σύνταγματάς μας
Ὡρα καλὴ, καὶ τῶν θεσμῶν αὐτῇ τὴν ἐρμηνείαν
νὰ πῆτε καὶ στὸν Μενελικ καὶ στὴν Ἀθησαυνίαν.

Ὡρα καλὴ, κι' ὁ Μενελικ νὰ πᾶσῃ νᾶναι χάλας...
κρῖμα ποῦ δὲν προσφάσατε καὶ τοῦ Τσακὸ τὰς μὲν
νὰ θερμανθοῦν ὀλίγον τι τὰ μούτρα σᾶς τὰ κρύα...
Ὡρα καλὴ... νὰ γράφετε καὶ σ' ὅλους καὶ σ' ἐμένα,
κι' ἂν βύσκουν μεσ' στὸ κράτος σᾶς τοῦ κόσμου τὰ θύρα
ἐν τούτοις αὐτὰκίνητον δὲν ἔχετε κανένα.

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸν Σπυρίδωνα Βουρῆν, τραπέζιτῃν μας δεινόν,
τὸν καὶ Ὑποδιοικητὴν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν
ἐπαξίως ἐκλεχθέντα, κι' ὁ Ρωμῆος θερμῶς συγχάριται
ἐπευχόμενος καὶ κατὰ ρῆξιν ἐλευθὸν νὰ φέρῃ.